

MOZGÁSOS JÁTÉKOKTATÁS MEGÍTÉLÉSE PEDAGÓGUSJELÖLT HALLGATÓK KÖRÉBEN

Sáringerné Szilárd Zsuzsanna*, Kovács Katalin**

**Mozgássérültek Pető András Nevelőképző és Nevelőintézete*

***Semmelweis Egyetem, Testnevelési és Sporttudományi Kar (TF)*

Hazánkban – oktatási intézménytől függetlenül – komoly hagyományokra tekint vissza a tanárképzésben a játék elméleti és gyakorlati oktatása. Pedagógusok és pszichológusok – a kezdetektől (Platón, Kr.e. 793; Fröbel) napjainkig (Benedek, 1986; Cherfas, 1986.) – egyetértenek abban, hogy sem a spontán, sem a szervezett játék, mint szellemi- és mozgásos tevékenység nem maradhat ki a személyiségfejlődés mindennapjaiból. Ennek ellenére a felsőoktatási intézményekben a tanítási órákon azt tapasztaljuk, hogy a tanítványok játékélménye és -tapasztalata szegényes. Korábbi felmérésünk (Kovács, Sáringerné, 2007) is igazolta, hogy tanítványaink nem rendelkeznek olyan mély és széleskörű játékelményel, amelyet gyakorló pedagógusként könnyen beépíthetnének mindennapi munkájukba.

Vizsgálatunk eredményei alapján úgy érezzük, hogy (testnevelési) játékok tantárgy tematikáját a kétciklusú bolognai rendszerű képzés szellemében célravezető lenne újrafogalmazni.

Tanulmányunkban arra voltunk kíváncsiak, hogy féléves oktatás után a hallgatókat milyen mértékben és minőségben érintették meg a különböző mozgásos játékok?

A TF, és a Pető Intézet I. éves hallgatóinak játékos tapasztalatait térképeztük fel. Mindkét intézmény diákjai a gyermekekkel való foglalkozásra készülnek, ezért szükséges játéktudásuk bővítése és szakmai szempontok szerinti tudatosítása.

A 2007/2008-as tanév első és utolsó játék óráján töltötték ki a kérdőíveket (N=145, TF: 77 fő; Pető Intézet: 68 fő), amelyek a demográfiai adatok feltérképezésén túl, zárt és nyílt kérdésekből álltak.

A kurzus után a lányok több mint 70%-a pozitív véleménnyel volt az oktatásról, sőt további órákat is igényeltek. Igaz, a hallgatóknak közel fele inkább játékos kikapcsolódásra vágyott, míg csak harmaduknál merül fel az oktatási módszertan iránti érdeklődés.

A szemeszter után a diákok játéktudásuk számszerűen növekedett. Arra is kíváncsiak voltunk, hogy a lányok az általuk megnevezett „kedvenc játékokat” miért szerették? Elszomorító, hogy az újdonság ereje volt a legkevésbé meghatározó, annak ellenére, hogy a jövőben szakmájában mindenki szeretné alkalmazni a játékokat. Továbbá, az „együttműködés a csapattársakkal” sem volt vonzóbb motívum a leendő pedagógusok számára, mint a kihívás vagy a tréfás jelleg.

Eredményeink szerint a tanulók játéktudásuk bővült az oktatás során. A játszva tanulás pozitívumait azonban nem sikerült tudatosítani és elmélyíteni a hallgatókban. Jelenlegi és további vizsgálataink tapasztalatait a tantárgy tematikájának átgondolásához és átdolgozásához felhasználjuk. Előnyünkre szolgál, hogy az új, kétszintű rendszerben a tantárgy oktatása folytatódik. A már „érettebb” hallgatóknak talán jobban sikerül a különböző játékok rendszerezése és alkalmazásuk lehetőségeinek felismerése.